

enlig på kontanthjælp. Hvorimod den høje indtægt på 400.000 kr. kommer af med 1 pct. før skat og 0,4 pct. efter skat. Det vil sige, at forbrugsbegrænsningen for en person på bistandshjælp – der gælder det samme for den på uddannelsesorlov – i virkeligheden i procent er dobbelt så stor som for den høje indtægt.

Det er indlysende, at vi ikke kan være med til en forbrugsbegrænsning, der vender den vej. Den er helt uantagelig. Så hvis vi overhovedet skal indgå i en diskussion om en videreførelse af ATP-ordningen, skal vi først og fremmest have ændret indbetalingsdelen, sådan at den ikke bliver begrænset nede i den ende, hvor den ikke skal begrænses. Og hvis vi også skal være med til at gennemføre noget med hensyn til skattedelen, vil vi selvfølgelig se det i sammenhæng med de øvrige ting, der laves, således at der ikke under nogen omstændigheder sker nogen forbrugsbegrænsning for de lave indkomster.

Vi nævnte også tidligere, at en god måde at gøre det her mere retfærdigt på er ved at fjerne fradragsretten for ATP-indbetalingen. Men forudsætningen for, at vi under nogen omstændigheder vil være med til at begynde at kigge på, om det kan justeres på indbetalingssiden, er, at udbetalingssiden bliver mere retfærdig på den måde, at alle indbetaler en bestemt andel af deres løn, men at det, der sættes ind på kontoen, er ens for alle.

Hvis vi kan få den ændring med, kan vi godt begynde at se lidt musik i forslaget, for så får vi faktisk en forbedring af pensionen for nogle af de grupper i samfundet, som står allersvagest i pensionskapløbet. Der kan vi godt se noget musik i, at de altså får en væsentlig højere ATP-pension, end de ellers ville være berettigede til.

Så udgangspunktet må vi afvise, som det foreligger. Men vi har antydnet nogle måder, som vi under forhandlingerne måske kan justere det på, så det bliver acceptabelt for os, men det skal altså stadig væk være sådan, at også når det indregnes, får vi en socialt retfærdig profil ud af summen af samtlige de ændringer af skat og opsparing, der ligger i pinsepakken.

Kim Behnke (FP):

I 1935 færdiggjorde man byggeriet af den første Lillebæltsbro. På daværende tidspunkt blev der midlertidigt lagt 2 øre på benzinen til finansiering af broen. De 2 øre er aldrig nogen sinde blevet fjernet igen, selv om broen for længst er finansieret.

I 1982 indførte man midlertidigt, kun for 1 år, realrenteafgiften, fordi der lige var noget med, at man skulle sørge for at bremse renten af pensionsindbetalingerne. Nu er der gået 16 år, og senere i dag er der et forslag om, at realrenteafgiften ikke skal fjernes – jo, nok i teknisk forstand, men reelt gøres det endnu værre.

Sidste år vedtog et flertal i Folketinget at indføre en midlertidig ordning, hvor man bare lige et enkelt år skulle indbetale 1 pct. af sin løn til ATP. På det tidspunkt var argumentet for, at det skulle være ATP, at når det kun var et enkelt år, kunne man ikke være bekendt at bede banker og pengeinstitutter og forsikringsselskaber om at sætte alt det bureaukrati i gang, bare fordi folk et enkelt år skulle sætte 1 pct. ind på en konto. Derfor var det meget nemmere, at det skete i ATP-Huset, for dér havde man alligevel mere eller mindre en konto for os alle sammen i forvejen.

Nu er der gået et år, og nu står vi så i den situation, at det, der bare var en midlertidig løsning for et enkelt år, nu er gjort til lovforslag nr. L 108 om, at det skal gøres permanent. Så i de næste 16 eller 26 eller 56 år skal vi altså indbetale 1 pct. af vores løn til ATP-Huset.

Og så kan jeg selvfølgelig spørge: Hvorfor laver man det så ikke bare som en almindelig skat frem for at have alt det bureaukrati? Og endnu vigtigere: Når det nu skal være en permanent ordning, hvorfor må jeg så ikke selv bestemme, hvor mine penge skal stå? Hvis jeg nu hellere vil have mine penge til at stå i et privat forsikringsselskab eller i et privat pengeinstitut, hvorfor må jeg så ikke have mine penge stående dér? Hvorfor skal jeg absolut indbetale 1 pct. af min løn til ATP-Huset?

Svaret er, at man dybt inde i Socialdemokratiets inderkreds stadig væk sidder med et meget stort ønske om at gennemføre det, som både vælgerne og fagforeningsmedlemmerne tilbage i 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne afviste massivt, nemlig ØD og OD.

Meningen med det var jo heller ikke at lave økonomisk demokrati; næh, meningen med det var at få skabt nogle store, massive fonde, så man kunne styre investeringerne på det danske aktiemarked. Men dem fik man ikke rigtig etableret. Bevares, man fik lokket folk til at indbetale nogle penge til Den Sociale Pensionsfond, og dem har man også snydt folk for; de er aldrig kommet til udbetaling igen, og nu er de lavet om til statsobligationer alle sammen,